

T. Dale Johnson, Jr.

**HARUL LUI
DUMNEZEU ÎN
CONFLICTUL
MARITAL**

Am crezut că totul e permis
în dragoste și în război

2026

Traducerea: Nicu Sotir
Copyright 2026 © Editura IBET
Toate drepturile rezervate

Publicat în original sub titlul *The Grace of God in Marital Conflict* de T. Dale Johnson Jr. Tradus și publicat cu permisiunea The Association of Certified Biblical Counselors – biblicalcounseling.com.

ISBN 978-630-95304-8-6 (pdf) 978-630-95304-9-3 (epub)

EDITURA IBET
Str. Lalelelor 14 Vidra IF
ibetromania@gmail.com

The Association of Certified Biblical Counselors

Într-o lume distrusă, în timp ce ne confruntăm cu problemele legate de păcat și suferință, avem cu toții nevoie de înțelepciune de la Dumnezeu. Din fericire, Domnul ne-a dat tot ceea ce avem nevoie pentru viață și evlavie prin Cuvântul Său care este suficient (2 Petru 1:3; 2 Timotei 3:16).

Resursele „Adevăr în dragoste” oferite de ACBC sunt concepute pentru a aduce adevărul bogat al caracterului și promisiunilor lui Dumnezeu în fața problemelor cu care se confruntă oamenii în viața de zi cu zi. Când vă implicați în viața altora, căutând să îi slujiți folosindu-vă de cuvintele lui Dumnezeu, ne rugăm ca această broșură să fie o resursă care să vă îndrepte înapoi la adevărul Său și să vă echipeze pentru a-i muștra pe cei leneși, pentru a-i încuraja pe cei descurajați și pentru a-i ajuta pe cei slabi (1 Tesaloniceni

5:14).

AUTOR

T. Dale Johnson, Jr. este directorul executiv al Asociației consilierilor biblici certificați (ACBC) și profesor asociat de consiliere biblică la Midwestern Baptist Theological Seminary (MBTS).

Ați văzut vreodată la consiliere cupluri deziluzionate de căsnicie? Soțul și soția vin la tine, ca și consilier, copleșiți de problemele maritale. Cuplul poate că nu se aștepta la o experiență magică de tipul Disney, dar anticipa ceva radical diferit de experiența lor actuală. Povestea „fericiți până la adânci bătrâneți” pare să fie atât de evazivă pentru ei. Probabil că în acest moment nu cer un basm, dar vor un pic mai mult romantism. Se întrebă de ce se ceartă mereu și se plâng că o zi de pace în casa lor ar fi o realizare demnă de sărbătorit cum se cuvine.

Dificultatea pentru ei nu constă în identificarea problemelor - ei îți pot descărca un camion plin de probleme. Pentru ei e dificil să reducă haosul din viața lor la una sau două probleme enunțate succint. În căsnicia lor, o problemă se răsfrânge asupra alteia, apoi aceasta asupra alteia și, în scurt timp, aproape fiecare interacțiune este viciată de amărăciune. Ei ezită să devină vulnerabili

unul cu celălalt. Pentru că au parcurs acest drum al rănirii și al durerii de atâtea ori, ei simt că este mai ușor să trăiască cu tensiune decât cu speranță. Disputa conjugală este noua normalitate care a înlocuit „fericiți până la adânci bătrâneți”. Tandrețea și intimitatea erau visul, dar realitatea căminului lor plin de război este un coșmar.

TOTUL E PERMIS ÎN DRAGOSTE ȘI ÎN RĂZBOI

Ați auzit vreodată această afirmație? Ce înseamnă ea? Această zicală succintă sugerează că numai pe câmpul de luptă și în chestiunile legate de inimă ar trebui să fie permis orice tip de comportament pentru a obține ceea ce-ți dorești. Cu alte cuvinte, în chestiunile umane în care considerăm că miza este mare, e negociabil să încercăm să facem ceea ce este corect pentru a ne atinge obiectivele. Multe încercări de a rezolva conflictele conjugale urmează același model, deghezând manevrele strategice în mijloace

virtuoase către o relație fericită. În calitate de consilier, trebuie să fii conștient de această perspectivă culturală generală, care a caracterizat relațiile multor cupluri aflate în conflict.

Imaginează-ți că te întâlnești cu un cuplu și întrebi: „Ce v-a adus astăzi aici?”. După o scurtă pauză, ambii, în mod intenționat, se holbează unul la celălalt. Privirile lor afirmă convingerea că cealaltă persoană este problema. În consilierea maritală, se va întâmpla adesea ca fiecare soț să dea vina pe cealaltă persoană pentru conflict. Fiecare începe să elaboreze un plan prin care să-l schimbe pe celălalt, uneori cerându-ți să te aliezi cu el, în timp ce își apără propria nevinovăție. Arătarea cu degetul și jocul de-a învinuirea au fost factorii-cheie care au contribuit la complicarea și mai tare a situației.

Deci, cum abordăm un astfel de conflict? A ajuns căsnicia într-un impas, cei doi

rămânând să se lupte pentru poziție? Oare sunt constrângerea și manipularea singurele căi de urmat? Împreună, vom explora câteva abordări comune ale rezolvării conflictelor în cuplu. Multe dintre aceste abordări sunt dominate de interesul personal și manipulare, dar calea lui Hristos oferă speranță de lungă durată cuplurilor împotmolite în conflict. Frumusețea Evangheliei lui Isus întâlnește cuplul acolo unde se află, dar nu se mulțumește să îl lase blocat în mocirla unei amărăciuni perpetue. Ei își doresc ca lucrurile să fie diferite, dar atunci când le sugerezi acest tip de speranță, nu fii surprins dacă răspunsul lor imediat poartă un ton de frustrare și disperare. S-ar putea să se gândească: „Am mai încercat toate astea”, așa că fii pregătit să ai răbdare cu neîncrederea lor, care este alimentată mai mult de experiența lor decât de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Calea către pace, în mintea lor, este presărată cu prea multe obstacole, iar fiecare dintre ele pare din ce în

ce mai greu de depășit. Sentimentele de dragoste pe care le nutreau odată unul pentru celălalt au fost invadate de buruienile indiferenței și neîncrederii.

În calitate de consilier, trebuie să navighezi prin profunzimea emoțiilor care au fost exacerbate de tiparele de păcat. Trebuie să fii capabil să discerți experiențele, gândurile, cuvintele, comportamentele și emoțiile care s-au acumulat și care acum îți sunt comunicate. Identifică gândurile și comportamentele nebiblice pentru a le corecta, cu dragoste, folosind adevărul biblic. O modalitate care te ajută să crești în discernământ este să te familiarizezi cu abordările obișnuite ale conflictelor între cei din lume. Pornind de la un cadru biblic și vizând obiective biblice, vei fi pregătit să discerți anumite moduri în care cuplurile utilizează modele nebiblice în abordarea conflictelor.

Cu toate acestea, consilierea maritală

poate fi complicată și oarecum complexă. Consilierea trebuie să fie imparțială, învățând și muștrând ambele părți cu adevărurile Scripturii care oferă calea speranței. Dar adesea, în timp ce unul dintre soți este muștrat, celălalt poate fi tentat să creadă că are dreptate sau că răspunsurile sale sunt justificate. Trebuie să te asiguri că le dai ambilor soți sfaturile potrivite din Scriptură pentru momentul respectiv și să acorzi o atenție deosebită modului în care fiecare dintre ei răspunde.

ÎNFRUNTÂND LUPTA

Abordarea pasivă

Abordarea pasivă a rezolvării conflictelor a fost explicată prin mai multe fraze din jargonul nostru modern:

„Dacă mama nu e fericită, nimeni nu e fericit”.

„O să fiu de acord cu tot ca să mă înțeleg bine de tot.”

Deși această mentalitate poate părea nobilă, iar unii ar putea chiar să o considere creștină, pasivitatea în conflict demonstrează refuzul unei persoane de a-și proteja soțul/soția de dorințele egoiste ale acestora. La baza unei astfel de abordări a conflictului se află egoismul și, în ultimă instanță, dorința de a obține ceea ce își dorește individul.

„Draga mea, poți să iei cardul de credit pentru a merge la cumpărături cu fetele în acest weekend”. Deși această afirmație poate părea minunată, soțul știe că familia lui are datorii și că folosirea cardului nu este cea mai înțeleaptă decizie în acest moment. Disponibilitatea lui de a lucra ore suplimentare pentru a-i plăti cumpărăturile, în scopul de a menține armonia în familie, poate părea nobilă, dar adevărata lui motivație este aceea de a o liniști, deoarece dorește în mod egoist să evite conflictul.

Conflictul trebuie rezolvat în scopul reconcilierii. Domnul Isus este glorificat

atunci când relațiile distruse de tiparele păcătoase sunt reconciliate. Alegerea de a răspunde pasiv în conflict poate părea cea mai bună soluție temporară, dar, în cele din urmă, amărăciunea crește, iar relația suferă dificultăți și mai mari. Dumnezeu nu este glorificat de această abordare greșită a păcii.

Abordarea agresivă

„Deoarece știm că premiarea tuturor participanților cu înghețată și trofee nu reprezintă o competiție corectă, ne propunem să câștigăm jocul. Pentru ca într-un conflict să existe un câștigător, trebuie să existe și un învins.”

Abordarea conflictului în acest mod nu face decât să adâncească divizarea pe care conflictul a creat-o din start. Unele cupluri transformă conflictul conjugal într-o competiție, iar fiecare soț intenționează să fie câștigătorul la fluierul de final. În relațiile intime, însă, atunci când o

persoană *câștigă* într-un conflict, cealaltă persoană - și întreaga relație - *pierde*. Un soț poate câștiga dezacordul, dar o pierde și pe cealaltă persoană, iar intimitatea relației este afectată.

Orbiți de dorințele egoiste de a obține ceea ce vor, fiecare dintre soți poate încerca adesea să-și impună voința în detrimentul persoanei pe care pretinde că o iubește cel mai mult. Obiceiul de a câștiga un conflict în detrimentul soțului sau soției face ca o relație odată tandră să devină amară. De fapt, rezultatul unei astfel de rezolvări a conflictului este o pierdere atât pentru soț, cât și pentru soție.

Scopul relației maritale este să ne slujim reciproc pentru gloria lui Hristos. Nu ar trebui să ne surprindă faptul că abordarea agresivă creează o atmosferă de autoapărare și defensivă în cadrul relației. Niciuna dintre acestea nu reprezintă dragostea caracterizată de sacrificiu de sine și de devotament a lui

Hristos față de celălalt.

Abordarea compromisului

Poate că cel mai obișnuit mijloc de rezolvare a conflictelor în relațiile care doresc să fie sănătoase este apelul la compromis. Căsnicia necesită compromisuri, dar în unele cazuri de conflict, egoismul nostru nu este atacat, ci satisfăcut prin compromis. Concesiile în conflictul conjugal vin sub forma reciprocității. Dacă unul dintre soți este amabil, atunci celălalt se va strădui să-i întoarcă favoarea. Dacă unul este păcătos, acea favoare este, de asemenea, întoarsă, creând un model ciclic de reciprocitate păcătoasă. Motivația de a face pe placul sinelui, care a dus la conflict de la bun început, rămâne intactă, dar suntem mai precauți și dispuși să-i oferim celeilalte persoane ceea ce-și dorește pentru a ne atinge scopul final.

Această cale către o relație *sănătoasă* este

presărată cu strategii și manipulări nesfârșite. Chiar și încercările de iertare sunt reciproce. Un soț sau o soție este dispus(ă) să ierte numai în măsura în care și celălalt este dispus să ierte și viceversa. Aceasta nu este iertarea biblică și nu duce la restaurarea sau reconcilierea biblică. În Efeseni 4:32, standardul iertării este modul în care Dumnezeu ne-a iertat „în Hristos”.

Pe măsură ce dorințele egoiste cresc în fiecare dintre soți, viața îi va duce în punctul în care vor realiza că sunt mai fericiți despărțiți decât împreună. În acest caz, conflictul nu a dus la reconciliere, ci fiecare dintre soți a *câștigat* lucrul pe care și-l dorea, acesta fiind în două direcții separate. Pe termen lung, nu există prea multă împlinire și, adesea, cuplul se trezește într-o zi întrebându-se dacă se mai *iubesc* cu adevărat după atâția ani. În acel moment, compromisul poate părea o soluție avantajoasă pentru amândoi, dar, în realitate, ambii soți pierd, deoarece nu urmăresc

dragostea biblică, ci sentimentele lumești pentru a face pace în conflictul lor.

Abordarea altruistă

Defectele acestor abordări ale rezolvării conflictelor sunt că fiecare se concentrează pe relația conjugală ca fiind formată din două persoane distincte. Fiecare strategie presupune că totul este permis în dragoste și în război, deoarece scopul este protejarea de sine. Totul este permis atâta timp cât la final obții ceea ce îți dorești din căsnicie. Așadar, strategia de gestionare a conflictului este aleasă în funcție de care este cea mai tolerabilă - adică, calea cea mai puțin dificilă.

Din perspectivă creștină, însă, căsătoria este o relație unică în care soțul și soția devin un singur trup (Geneza 2:24). În loc să consideri căsnicia ca fiind o luptă între două echipe rivale, este mai bine să te gândești la relație ca la o echipă cu un singur obiectiv comun. În contrast cu abordările de mai sus,

acest obiectiv nu prezintă nicio umbră de egoism. Atât soțul, cât și soția trebuie să se dăruiască pe ei înșiși de dragul proclamării gloriei lui Hristos.

De obicei, ne străduim să fim eficienți în căsniciile noastre, sacrificând cât mai puțin posibil pentru a obține cel mai mare randament. Dar în căsnicia creștină, sacrificiul pentru binele celuilalt nu este niciodată irosit. Proclamarea Evangheliei jertfei lui Hristos este mai evidentă atunci când ne dăm viața pentru binele celuilalt. Atunci, conflictul devine o oportunitate de a te jertfi pentru gloria lui Hristos și pentru binele soțului tău sau al soției tale.

DRAGOSTEA ESTE RĂZBOI

Dar dragostea nu este corectă

Dacă soții consideră dragostea ca fiind în primul rând ceva ce primesc ei, atunci este firesc să pretindă ca dragostea să fie

întotdeauna dreaptă. Dacă, pe de altă parte, ei consideră dragostea ca fiind în primul rând ceva ce ei dau altora, atunci este *nedrept* să arate dragoste. Pentru a demonstra dragostea lui Dumnezeu față de păcătoși, Hristos a trebuit să moară. Isus era nevinovat. Nu făcuse nimic rău, dar El a murit în locul bărbaților și femeilor care aveau o relație ruptă cu Dumnezeu. Oamenii nu meritau dragostea Lui, dar jertfa Lui a demonstrat dragostea lui Dumnezeu chiar și atunci când nu era drept. Acesta este tipul de iubire la care suntem chemați în relațiile rupte. Cineva poate crede că soțul său nu merită dragostea sa credincioasă. Și de multe ori acest lucru poate fi adevărat. Dar am meritat noi dragostea credincioasă a lui Hristos? În niciun caz.

De ce dragostea *se simte* ca un război?

Poate din cauză că pentru noi dragostea poate fi război. Problema este că ne direcționăm greșit energiile în război. Atunci

când apare un conflict - și fiți siguri că, în cazul în care doi păcătoși trăiesc împreună, conflictul este inevitabil - tendința noastră naturală este să atacăm cealaltă persoană. Credem că, dacă îl putem face pe soțul nostru sau o putem face pe soția noastră să se schimbe, problemele noastre vor dispărea. De fapt, atunci când o relație merge prost, prima persoană pe care o examinăm de obicei nu suntem noi înșine. Din păcate, încercările noastre de a elimina conflictul sunt nereușite pentru că suntem în război cu persoana greșită. Iacov 4:1-3 identifică rădăcina conflictului. Sursa certurilor și conflictelor sunt propriile noastre dorințe egoiste. Prima persoană pe care ar trebui să o examinăm în caz de conflict este propria noastră persoană.

Cu adevărat, războiul pe care ar trebui să îl ducem pentru dragoste nu este un război împotriva altei persoane, ci un război pe care fiecare soț sau soție îl duce împotriva propriilor dorințe egoiste. Fericirea conjugală se bazează mai mult pe ascultarea noastră față

de Dumnezeu decât pe capacitatea soțului nostru sau soției noastre de a iubi bine. Atitudinile și acțiunile noastre, scoase la iveală de conflict, sunt cele care sporesc diviziunile în relație. Armele acestui război nu sunt *carnea și sângele* (Efeseni 6:12). Adevăratul război nu este între soț și soție.

Care sunt armele războiului?

Arma care ar trebui folosită pentru a-l învinge pe dușmanul cărnii noastre este Sabia Duhului. Scriptura ne învață să murim zilnic față de acele dorințe lăuntrice care fac ravagii în relațiile noastre (2 Corinteni 10:3-6, Efeseni 6:10-20). Scriptura oferă înțelepciune cu privire la cel mai bun mod de a gestiona conflictele într-un mod care să ducă la reconciliere și la creștere spirituală.

Este surprinzător că rareori ne trece prin cap că Dumnezeu ar avea ceva de spus despre conflictul nostru. Știm că el este greșit, dar adesea fugim de Dumnezeu atunci când

apare conflictul. Această dispoziție ne vine în mod natural; ca lui Adam și Evei, fugim și ne ascundem de Dumnezeu în rușinea noastră. Sau, la fel ca ei, încercăm să ne acoperim rușinea cu frunze de smochin, care nu sunt decât soluții temporare. Totuși, singurul loc în care putem fugi pentru a fi restaurați este la Cel care are cuvintele vieții și care a oferit o acoperire a rușinii noastre cu propriul Său sânge (Evrei 9:24-28).

Să aducem temerile noastre drept argument pentru a nu veni la Dumnezeu, nu ilustrează caracterul lui Dumnezeu corect. În bunătatea Lui, El ne-a vorbit în această lume distrusă, plină de conflicte și certuri. El vrea să ne ajute să trecem prin toate momentele pline de conflicte pe care le trăim. El vrea să ne apropiem de El când relațiile noastre sunt un dezastru. Natura noastră ne împinge să fugim și să ne ascundem de singurul ajutor adevărat, care a rostit cuvinte pline de viață și care aduc schimbare. „Veniți la Mine”, a spus Isus, „toți cei oboșiți și împovărați, și Eu vă

voi da odihnă” (Matei 11:28). Dumnezeu ne-a oferit sfaturi pentru toate sferile noastre de conflict uman, nu cu cuvinte care condamnă, ci cu cuvinte care îndreaptă și dau speranță. Speranța pe care o avem este că Dumnezeu a vorbit. El nu numai că a vorbit despre remediu, dar ne ajută și să înțelegem motivul pentru care suntem atât de predispuși încă din start la conflict. Dumnezeu a suflat viață în Adam și, într-un mod similar, Cuvântul lui Dumnezeu - suflarea Sa inspirată - aduce viață în lumea noastră distrusă și lipsită de viață.

Poate conflictul să fie cu adevărat un har?

Este ușor să identificăm defectele soțului/soției atunci când apare un conflict. Noi nu reușim să ne recunoaștem propriile defecte pentru că suntem orbiți de propriile dorințe. Dumnezeu ne spune că inimile noastre sunt rele și nu le putem cunoaște cu puterea noastră sau cu ochii noștri naturali (Ieremia 17:9). Răspunsurile noastre la

necazuri sub formă de acțiuni, atitudini și cuvinte dezvăluie ceea ce este cu adevărat în interior. Ignorăm sau justificăm acțiunile noastre greșite pentru că nu ne place ceea ce vedem. Necazurile sunt adesea mijloacele prin care Dumnezeu dezvăluie ceea ce este cu adevărat în inimile noastre. Dacă Dumnezeu nu ar dezvălui acele gânduri, atitudini și acțiuni păcătoase, am continua să trăim în tipare distructive. Dar Dumnezeu, fiind bogat în milă, ne ajută să vedem ceea ce nu putem vedea singuri. El ne permite cu bunăvoință să vedem ceea ce a fost și va continua să fie distructiv pentru noi și pentru cei cu care trăim.

Isus explică în Matei 7:1-5 cum să gestionăm aceste conflicte din cadrul relațiilor. În loc să credem că problemele noastre interpersonale sunt pur și simplu între două persoane, trebuie mai întâi să realizăm că ele sunt în primul rând între noi și Dumnezeu. Isus ne învață să ne concentrăm pe bârna din propriul nostru

ochi. El ne spune că percepția noastră cu privire la ceilalți este adesea distorsionată de propriile noastre imperfecțiuni. Răspunsurile noastre dezvăluie o inimă care nu este plăcută lui Dumnezeu. Pe baza celor mai importante două porunci, trebuie să învățăm să-L iubim pe Dumnezeu înainte de a-i putea iubi pe alții în mod corespunzător. Singurul mod în care putem să ne vedem în mod eficient este să facem un pic de autoexaminare. Isus spune că orice conflict necesită mai întâi o autoexaminare pentru a urmări în mod corect rezolvarea și reconcilierea. Pericolul aici este să ne examinăm propria viață în raport cu percepția noastră asupra celorlalți. De obicei, nu ne deranjează să ne comparăm cu alții, pentru că întotdeauna putem găsi pe altcineva care are, după părerea noastră, mai multe defecte decât noi. Cu toate acestea, folosirea altcuiva ca standard pentru examinare nu ne provoacă să ne luptăm cu păcatul propriu într-un mod profund. Mai

degrabă, plasează păcatele celui alt soț sub lupa unui microscop.

Singurul mod în care putem îndepărta corect bârna din ochiul nostru este să privim în legea perfectă a libertății, Cuvântul lui Dumnezeu (Iacov 1:25). Cuvintele Sale sunt ca o oglindă care dezvăluie și analizează gândurile și intențiile noastre în profunzime (Evrei 4:12). Trebuie să ne amintim că Dumnezeu ne va judeca după această lege (Iacov 2:12). Evident că a fi judecați de legea lui Dumnezeu este o imagine destul de sumbră pentru noi. Faptul că știm că nu avem o neprihănire proprie ne permite să ne amintim de harul și mila demonstrate de Dumnezeu când ne-a iertat prin lucrarea lui Hristos.

Cum ar trebui să arate iertarea?

Atunci când te gândești la propriile tale greșeli în fața lui Dumnezeu, ești forțat să revezi abundența harului iertător al lui

Dumnezeu de dragul tău. Prin urmare, este esențial să le reamintim fiecăruia dintre soți acest adevăr și să îi ajutăm să se vadă în primul rând pe ei înșiși înaintea feței lui Dumnezeu. Ni se poruncește să iertăm și să ne împăcăm așa cum Dumnezeu ne-a iertat și ne-a împăcat în Hristos (Matei 6:14-15; Matei 18:21-35; Efeseni 4:32). În semn de recunoștință față de harul Său, răspunsul nostru la greșelile soțului sau soției ar trebui să fie oferirea aceluiași har și aceleiași iertări pe care le-am experimentat. Fiecare conflict este o ocazie de a retrăi harul lui Dumnezeu. Atunci când profunzimea răscumpărării lui Hristos este aplicată păcatelor trecute și prezente, încrederea în iertarea și mila Lui are puterea de a transforma inimile și mințile. Adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu ne confruntă cu bârnele din ochii noștri și ne dau puterea să ne transformăm mintea prin pocăință și ascultare. La rândul nostru suntem chemați, cu aceeași minte, să „nu facem nimic din egoism sau din mândrie

deșartă”, ci în „smerenia minții” să ne considerăm unii pe alții mai importanți decât pe noi înșine, preocupându-ne nu doar de interesele personale „ci și de foloasele celorlalți” (Filipeni 2:3-4, n.tr. tradus direct din NASB, versiunea folosită în limba engleză de autor).

Adesea, când vine vorba despre iertare, cuplurile se folosesc unul pe celălalt ca etalon pentru iertare. Cu alte cuvinte, soțul își poate ierta soția doar dacă ea l-a iertat anterior pentru o supărare provocată. Însă nu cealaltă persoană este standardul corect; iertarea lui Dumnezeu față de noi în Hristos este etalonul potrivit pentru iertarea pe care o putem experimenta în relațiile noastre (Efeseni 4:32). Niciunul dintre aceste demersuri nu minimizează conflictul. De fapt, această metodă înfruntă conflictul direct cu remediul lui Dumnezeu, iertarea și iubirea sacrificială în cadrul relației. Aceasta este dragostea adevărată, pentru că nu putem iubi cu adevărat până nu experimentăm

personal dragostea profundă a lui Dumnezeu, care se găsește în iertarea Lui pentru ofensele noastre împotriva Lui.

RĂMAS BUN DE LA SINE NU DE LA SOȚ/ SOȚIE

Uneori, iarba pare mai verde în curtea vecinului. Consilierul trebuie să ajute cuplul să vadă lucrurile din perspectiva Scripturii, care îi ferește de această iluzie. Dacă o persoană se concentrează pe soțul sau soția sa ca fiind problema, atunci soluția este să scape de el, respectiv de ea. Dar dacă vedem conflictul ca pe o descoperire a propriilor noastre lupte, atunci cea mai mare problemă a noastră nu este soțul sau soția, iar soluția nu este să renunțăm la el sau ea. Acest lucru nu înseamnă că soțul/soția nu păcătuiesc. Dar dacă o persoană își ignoră propria inimă și acțiunile, gândurile și cuvintele care decurg din ea, atunci nu va fi niciodată mulțumită de nicio altă relație apropiată cu altcineva. Ea nu va fi niciodată mulțumită nici de

încercările soțului sau ale soției de a se schimba.

Relația maritală intimă oferă soților ocazii zilnice de a-și lua rămas bun de la ei înșiși. Suntem provocați să trăim ca Hristos având grijă de interesele soțului/soției mai mult decât de ale noastre. Dorințele noastre sunt corectate atunci când nu facem nimic din ambiție egoistă, ci în schimb învățăm să ne tratăm soții/soțiile cu blândețe și bunătate. Suntem capabili să facem acest lucru datorită dragostei lui Dumnezeu față de noi, și nu pentru că soțul nostru/soția noastră este demn/ă. Găsim soluția pe măsură ce aplicăm în mod consecvent chemarea lui Dumnezeu de a muri față de noi înșine. Cea mai dificilă relație umană în care putem îndeplini această sarcină este relația de legământ a căsătoriei, deoarece nivelul de vulnerabilitate din uniunea de tipul unui singur trup îl depășește pe cel al altor relații umane.

Centrat pe Hristos

Cea mai importantă cheie pentru schimbarea oricărei relații conjugale este ajutorarea fiecărui soț/fiecărei soții în parte să crească în maturitate și conformitate cu Hristos. A avea o relație centrată pe Hristos nu înseamnă a avea o relație perfectă. Hristos, ca Domn peste relațiile noastre, cere de la noi mai multe lucruri, dar perfecțiunea nu este unul dintre ele. Hristos ne cheamă să iubim, pentru că dragostea caracterizată de sacrificiu de sine este o reflectare a dragostei Sale pentru noi. Hristos ne cheamă să-i iertăm pe alții pentru că El ne-a iertat pe noi. Hristos ne cheamă să lăsăm deoparte confortul nostru pentru că El S-a golit pe Sine pentru noi. Cea mai importantă cheie pentru a schimba orice relație conjugală este ajutorarea fiecărui soț/fiecărei soții, în mod individual, să crească în asemănarea cu Hristos. Maturitatea în Hristos este solul în care cresc umilința, harul, bunătatea, reconcilierea și dragostea față de ceilalți.

Ne străduim să obținem toate aceste lucruri pentru că Hristos este Stăpânul nostru. Ca oameni, știm că vom eșua. O relație centrată pe Hristos cere ca, în eșecul nostru, să ne smerim și să alergăm la El. La fel ca Adam și Eva în grădină, suntem tentați să ne ascundem de El atunci când știm că am eșuat sau când simțim că relațiile noastre au eșuat. Dar crucea ne cheamă la El atunci când eșuăm.

O relație centrată pe Hristos începe cu o viață centrată pe cruce. De exemplu, sunt mulți soți/ multe soții care sunt gata să fie amabili/amabile cu celălalt însă cu condiția ca și celălalt să arate aceeași dispoziție. Cu toate acestea, trebuie să știm că suntem chemați să ne supunem lui Hristos în relațiile noastre nu pentru că soțul nostru/ soția noastră este demn/ă să fie tratat/ă așa cum ne-a tratat pe noi Hristos; suntem chemați să ne tratăm soțul/soția cu dragostea lui Hristos pentru că Hristos este întotdeauna demn de supunerea noastră. Hristos a fost ascultător

față de Tatăl până la moartea pe cruce.

Centrat pe răscumpărare

A fi centrat pe Hristos nu înseamnă că soțul și soția sunt de acord cu totul în căsnicie. Fiecare relație destrămată are nevoie de cineva care să o răscumpere. În ce privește relația noastră cu Dumnezeu, Hristos a fost Răscumpărătorul omului, cel care a venit să se dea pe Sine pentru a ne reconcilia cu Dumnezeu. Ca urmași ai lui Isus, fiecare credincios este un mesager al împăcării. Cu toții suntem răscumpărători de relații, care trăim pentru a ne goli de noi înșine, astfel încât ceilalți să se împace cu Dumnezeu, prin mijlocitorul Isus, și apoi cu ceilalți. Ascultarea noastră față de Dumnezeu nu depinde de ascultarea soțului nostru sau soției noastre (1 Petru 3:1-7, Efeseni 5:23-30).

Modul în care ne tratăm soțul sau soția are implicații directe asupra relației noastre

cu Dumnezeu. Pentru soț, el trebuie să trăiască cu soția sa într-un mod înțelegător, tratând-o ca pe un vas de onoare neprețuit, *astfel încât rugăciunile sale să nu fie împiedicate.*

Relația soțului cu Dumnezeu poate fi împiedicată ca rezultat direct a felului în care își tratează soția. Nu se face nicio mențiune referitoare la ce trebuie să facă soțul în cazul în care soția este neascultătoare; el este pur și simplu chemat să o trateze în acest fel, ca un copil ascultător al lui Dumnezeu, în ciuda greșelilor ei, indiferent cât de mari ar fi acestea (1 Petru 3:7). De asemenea, soția este avertizată să își cinstească soțul, *astfel încât cuvântul lui Dumnezeu să nu fie dezonorat* (Tit 2:5).

Să nu ne prefacem că acestea n-ar fi sarcini dificile. Conflictele conjugale sunt complicate și rareori se rezolvă fără eforturi intense pentru a trece peste păcat, durere și suferință.

Isus a îndurat batjocura, rușinea și zdrobirea lumii noastre *pentru bucuria care i-a fost pusă înainte*. Soții și soțiile, de asemenea, sunt chemați să îndure luptele din relații pentru bucuria care le este pusă înainte - să vadă că într-o zi căsnicia lor ar putea fi diferită de cea de astăzi. Într-o zi, căsnicia lor ar putea demonstra dragostea frumoasă a lui Hristos pentru Biserica Sa. Poate că persoana pe care o consiliați se gândește: „Acea zi pare atât de îndepărtată”. Și s-ar putea ca acest lucru să fie destul de adevărat. Așa că noi îi încurajăm să trăiască cu seriozitate astăzi, rugându-se ca Împărăția Sa să vină în noi. Avem încredere că, zi de zi, căile Sale zdrobesc acele dorințe egoiste din noi ca să fim liberi de tirania conflictului în căsniciile noastre. Adevărata speranță nu se găsește decât în Isus.

Prioritatea numărul unu a fiecărui soț/fiecărei soții este să asculte de Hristos în timp ce așteaptă binecuvântata Sa venire, când El se va întoarce pentru a reface tot ceea

ce este stricat și blestemat în lumea noastră actuală (Apocalipsa 21:5). Această ascultare include dragostea reciprocă și slujirea reciprocă cu grijă, preocupare, respect și onoare altruiste.

ALTE TITLURI ÎN LIMBA ROMÂNĂ DIN SERIA „SOLUȚII BIBLICE”

Toate titlurile în limba română le găsiți în format digital pe pagina consilierebiblică.ro

TRUTH[®]
IN LOVE

*Soluții biblice pentru problemele cu care se
confruntă oamenii*

Asociația Consilierilor Biblici Certificați se angajează să susțină suficiența Scripturii pentru biserică, în timp ce aceasta se ocupă de problemele cu care se confruntă oamenii, spunând adevărul în dragoste. În viața de zi cu zi, creștinii au responsabilitatea de a aduce adevărul lui Dumnezeu în viața lor, de a face față problemelor și de a întruchipa pentru alții, prin dragoste, adevărul.

La ACBC, căutăm să sprijinim biserica în a spune adevărul în dragoste. De aceea, oferim un proces de formare și certificare de calitate, o rețea globală de persoane și instituții care gândesc la fel și o sursă de resurse practice și biblice.

Pe scurt, căutăm să aducem soluții biblice pentru problemele cu care se confruntă oamenii, susținând că metoda pe care Dumnezeu a dat-o pentru a face acest lucru este adevărul în dragoste.

Toate resursele pe www.biblicalcounseling